

TUTKU ÇEMBERİ

TUTKU ÇEMBERİ

Orijinal Adı: Lord of Desire

Yazarı: Paula Quinn

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Nergis Karababa

Editör: Elif Dinçer

Düzenleme ve Kapak Uygulama: Nurhan Seyrekbasan

1. Baskı: Temmuz 2014

ISBN: 978-9944-82-898-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2005 Paula Quinn

Türkçe Yayın Hakkı: Onk Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı / İstanbul

Tel : (0212) 482 99 10 (pbx)

Fax : (0212) 482 99 78

Sertifika No: 16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul

Tel: (0212) 252 38 21 (pbx) Faks: (0212) 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

TUTKU ÇEMBERİ

Paula Quinn

Çeviri:
Nergis Karababa

epsilon®

Önsöz

PORTHLEVEN, İNGİLTERE
M.S. 1064 YAZ

At arabası çamurlu yolda ilerlerken aniden durdu. Leydi Brynna Dumont, adamlarının durmasına sebep olan şeye bakmak için kafasını perdeyle kaplı, küçük pencereden dışarı uzattı. Perdeyi tutan eli son derece narindi. Cildi yumuşacık ve parlak kırmızı renkli perdelerin üzerinde bembeyazdı.

“Derrick, neden durduk?”

“İleride devrilmiş bir ağaç var leydim. Yola devam etmek için onu kaldırmamız gerekiyor. Korkarım biraz zaman alacak.”

Yaşanan gecikmeden dolayı canı sıkılan ama yine de bu fevkalade güzel günün tadını çıkarmak isteyen Brynna, etrafı keşfetmek için arabanın kapısını açtı. Ormanlık

araziye adımını atmak için ayağa kalktığında elbisesinin mavi keten kumaşı zarif ayakkabılarını örtüverdi. Rüzgârda hafifçe salınan yapraklar kadar yeşil olan gözleri, bereketli yaz aylarının gelmesiyle büyüyüp sıklaşmış ormanda dolaştı. Sör Nathan burnundan soluyan siyah savaş atıyla yanına geldiğinde, sabahları etrafı kaplayan çiğın taze kokusunu soluyordu.

“Arabaya geri dön,” diye emretti Sör Nathan Brynna’nın etrafında gidip gelirken. “Dışarısı tehlikeli olabilir.”

Brynna gözlerini kısarak, amcası Robert’in en güvendiği muhafızı olan ve her daim kaşları çatık olan adama baktı. Sör Nathan atının üzerinde tehditkâr bir ifadeyle oturuyordu ve gözlerinde, Brynna’yı dizine yatırıp o kendisine itaatkârca teslim olana kadar onu cezalandırmak ister gibi bir bakış vardı. Yalnızca bunu düşünmek bile Brynna’nın somurtmasına sebep olmuştu. Böyle bir şey asla olmayacaktı.

“Beni merak etmeyin Sör Nathan,” dedi Brynna küstah bir gülümsemeye. “Yalnızca ağaçlara bakacağım. Babama ve evime dönmek için can atıyorum.”

Arkasını dönüp yürürken adamın alevler saçan gözlerle kendisini izlediğini hissediyordu fakat onu görmezden gelip kafasını kaldırdı ve bakışlarını hemen üzerindeki yaprak kümesine çevirdi. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Hafif bir rüzgâr yanaklarını öpercesine çevresini sarıp ipek kadar yumuşak olan bir tutam saçı yüzüne düşürdüğünde buranın ne kadar güzel bir yer olduğunu düşünüyordu. Yüzüne düşen saçı uzun ve zarif parmaklarıyla düzelterek omzunun üzerinden hızla Nathan’a baktı. Adamlarına emirler yağdırmakla meşguldü. Brynna yürürken hiç ses

çıkarmıyor ve ağaçların arasında gözden kaybolurken kimse onu izlemiyordu.

Bryнна ağaçların arasında ormanın derinliklerine doğru yol alıyor, uzun yıllardan beri orada bulunan dalların etrafından dolaşüyor ve kıyafetine dolanan çalılırları temizliyordu. Arkasından Sör Nathan'ın yolu kapatan ağacı kaldırmaları için adamlarına bağırdığını işitebiliyordu. Onun görüş alanından çıktığı için mutlu olan Bryнна bir şarkı mırıldanmaya başladı. Bu aksi ve inatçı savaşçı, Tanrı evreni yarattığı zamanlardan bu yana amcası Robert'in hizmetindeydi. Sör Nathan babasının bile saygı duyduğu biri olmasına rağmen Bryнна onunla eline geçen her fırsatta tartışmaktan kendini alamıyordu. Bu tartışmaların sebebi elbette ki Bryнна değildi. Nathan, kadınların at sürmemesi, bot giymemesi ve kendileriyle konuşulmadığı müddetçe konuşmaması gerektiğine inanan yaşlı ve huysuz bir askerdi. Bryнна, amcasının komutanıyla tartışarak geçirilen bir yazın berbat mı yoksa eğlenceli mi olduğuna karar verebilmiş değildi. İngiltere'nin en muazzam savaşçısı olan Lord Richard Dumont'un kızı, mücadeleyi severdi. O da tıpkı babası gibiydi.

Fakat bunların hiçbirinin şu an önemi yoktu. Sonunda babasının yanına evine dönüyordu ve bunun için sabırsızlanıyordu. Aslında hayır, bu mükemmel günün tadını çıkartmak için biraz daha sabırlı olabilir, yola koyulmak için biraz daha bekleyebilirdi.

Nathan'ın kulak tırmalayıcı sesi, Bryнна'yı ağaçlar boyunca, en sonunda ulaştığı küçük vadiye kadar takip etmişti. Burada, hemen tepesinde mavi alakargalar ötüşüyordu. Sarı yasemin ve mavi gelinciklerle örtülü bu görkemli yer onu

büyülemişti. Brynna, bereketli toprakta koşabilmek için elbisesinin eteklerini topladı. Eski bir söğüt ağacının gölgesine ulaştığında dizlerinin üzerine çöktü ve kendini uzun çimenlerin üzerine bıraktı. Yumuşak çiçekler yanaklarını gıdıklıyordu ve Brynna son derece mutluydu. Garip bir ses dikkatini çekti. İlk başta rüya gördüğünü sanmıştı. Ayağa kalktı ve etrafa bakındı. Vadide ondan başka kimse yoktu. Kışkırtıcı bir kahkaha, mis kokulu havayı yarararak aşkla söylenen şarkı misali kuşüzümü öbeklerinin arasından geçip Brynna'ya ulaşıyordu. Adamın kahkahası son derece muhteşem ve inanılmaz derecede davetkârdı. Duyduğu ses bir adama ait olmalıydı çünkü ses tonu derin ve toktu. Amcası Robert'in komutasındaki adamların ölümcül sesleriyle kıyaslandığında, bu ses ona haşin ya da kızgın gelmiyordu.

Nefesini tutarak sık çalılıkların arasında dizlerinin üzerine çöktü ve eliyle çalılıkları ayırdı.

Bu ses kesinlikle bir erkeğe aitti. Brynna'dan yalnızca biraz ötede güneş ışığı ve suya düşen çiçeklerle bezeli gölün içinde sırt üstü yatan bir adam vardı. Çıplak vücuduna bakmak Brynna'nın yanaklarının yanıp dudaklarının aralanmasına sebep olmuştu. Altın renkli güneş ışınları, adamın göğsü ve kollarındaki kasların üzerinde ışıltıyordu adeta. Adam kafasını geri atarak ağzını suyla doldurdu ve hemen ardından ağzını bir çeşme gibi kullanarak suyu dışarı fışkırttı. Brynna, önündeki manzaraya bakarak iç geçirdi. Gölün etrafında, hafif hafif esen meltemle çiçeklerini döken pembe ve beyaz kızılıcak ağaçları yetişmişti. Yazın düşen kar taneleri gibi görünen yüzlerce minik çiçek havada uçuşuyor, çoğu suya konuyor ve yüzeyi kaplıyordu. Ve tam orada, o cennetin ortasında Brynna'nın bu güne kadar

gördüğü en nefes kesici adam duruyordu. Gölde yalnız yüzmesine rağmen, sanki başkalarıyla günün tadını çıkarıyor gibi hareket ediyordu. Suyu hafifçe dalgalandırarak derinlere doğru daldı ve yalnızca kendi bildiği bir dünyaya girdi. Güneşte yanmış bir balık gibi, o özel dünyanın içinde gittikçe daha da derinlere yüzdü.

Brynna, suyun içinde gözden kaybolan adamdan bir iz görebilmek için su yüzeyini izlemeye başladı. Bir anda paniğe kapıldı ve ayağa kalkarak yeşillikler arasında gizlendiği yerden çıktı. Suyu atlamak istiyor fakat tereddüt ediyordu çünkü yüzme bilmiyordu. Adam, gök gürültüsünü andıran bir ses eşliğinde simsiyah saçlarından her yana kristal taneleri misali su damlacıkları fışkırtarak yüzeye çıktı. Adam sudan dışarı olağanca gücüyle çıkarken Brynna adamın sert karnını... ve daha aşağı kısımlarını görmüştü bile. Genç adam hızlı bir hareketle tekrar suya daldı ve yeniden su yüzeyine çıktı.

Brynna kendini bir deniz adamını izliyor gibi hissediyordu. Belki de bu bedenini, suyun içinde kalan kısmında büyük, pullu, kuvvetli ve parıldayan bir kuyruğu vardı.

Adam şu an ona ait olan bu oyun alanında, bir insanın olması gerekenden çok daha mutlu görünüyordu. Neşeye aydınlanan yüzü ve sevinç dolu gülümsemesi Brynna'nın tenini ve kaslarını ısıtıyor, kanını kaynatıyordu. Bu güne kadar bir erkeğin yüzünde bu denli erotik, bu denli sarhoş edici bir mutluluk görmemişti. Su, bir sevgili gibi adamın bütün vücudunu aynı anda öpücüklere boğuyor, adam ise gözlerini kapatarak kendini tüketen bu mutluluğun zevkine varıyordu. Adam gözlerini yeniden açtığı anda yüzünü güneşe çevirdi.

Nefesini tutan Brynna, kafasını kaldırıp cennete bakan bu adamın gözlerinin rengine bakakalmıştı. Bir taraftan denizlerin derin yeşilliklerini yansıtırken bir taraftan da gökyüzünün zengin maviliğini içine çeken bir renkti bu. Brynna sonsuza dek orada kalıp onu bu özel anında izlemek istiyordu. Daha önce var olduğunu bile bilmediği yerleri ısınmaya başlamıştı.

Gölün diğer tarafından yaklaşmakta olan bir atın sesi Brynna'nın bu tatlı hülyadan çıkmasına sebep oldu. Kafasını çevirerek bu anı bölen kişiye baktı.

Bir kadın beyaz atının üzerinde oturmuş, ağaçların içinden çıkıyordu ve kesinlikle düşlerden fırlamış gibi görünüyordu. Açık sarı saçları ipeksi bir görkemle arkasında salınıyor, eyerine değiyordu. Yüzü güzel, vücudu gölün etrafında filizlenen çimenlerinki kadar narindi.

Adam, kadını gördüğünde gülümsemeye başlamıştı.

“Colette, geciktin,” diye seslendi.

“Fark etmene şaşırırım.” Bu güzel kadın, atından inip onu bir ağaca bağlamadan önce adama alaycı bir şekilde gülümsedi. Kadın pamuklu elbisesini çıkarırken Brynna şaşkınlıkla nefesini tuttu. Elbise yere düşerken, sanki bir melek ince kanatlarını çıkarıyor gibiydi. Bu sırada yüzücü, kadını seyrediyor ve suyu hiçbir şekilde dalgalandırmadan ona doğru ilerliyordu. Ah aman Tanrım, şimdi ne yapacağım, diye düşündü Brynna. Adamın sesindeki saf açıklıktan, çiftin birlikte yalnızca yüzmeyeceği anlaşılıyordu. Peki onlara görünmeden nasıl kaçabilirdi? Yoksa onları izlemeli miydi? Bu düşünce Brynna'yı hem rahatsız etmiş hem de ilgisini çekmişti. Bu deniz adamını bulduğunu ve onun yalnızca kendisine ait olduğunu düşünmek, bunun haya-

lini kurmak istiyordu. Onunla birlikte yüzebilir, yüzeyin altındaki gizli dünyaya birlikte dalabilir ve onu heyecanlandıran zevki paylaşabilirdi.

“Su soğuk mu?”

“Ben seni ısıtıyorum,” dedi deniz adamı ipeksi bir ses tonuyla. Sesi, bunaltıcı bir günde esen en güzel, en serin esinti gibi Brynna’nın endişeli kalbini rahatlatıyor, yumuşaklığıyla huzur veriyordu.

Kadın, Brynna’nın kendini bir budala gibi hissetmesine sebep olarak kıyafetlerine basarak bütün çıplaklığıyla gölün kenarına doğru ilerledi.

Adam ona doğru yüzdü ve Brynna’yı hem dehşete düşürecek hem de utançla mutlu edecek bir şekilde sudan çıktı. Sular ışıldayan sırtından sert kalçalarına, oradan da kaslı baldırlarına doğru süzülüyordu. En azından bir deniz adamı değilmiş, diye düşündü Brynna dudaklarını ısırarak. Sevgilisinin elinden tutarak tekrar suya doğru yürüdü ve onu da suya çekti. Kadın itiraz ediyor ve soğuk su ayaklarına değdikçe nefesini tutuyordu fakat adam neşeyle kahkaha atıyor onu daha da derinlere götürüyordu. Sular adamın beline geldiğinde, kendini bu sıvı aşkın kollarına bıraktı ve bütün bu süre boyunca kadını kollarının arasına alarak hemen üzerinde tuttu.

Brynna arkasını dönüp kaçmak istiyor ama yapamıyordu. Adamın kahkahalarının sesiyle ve göğsünün üzerindeki vücudu okşayan aç parmaklarla büyülenmiş, adeta mest olmuştu.

Adam bir kez daha suya daldı, bu kez sevgilisini bırakmıştı. Kadın, onu derinliklere doğru takip etti ve Brynna içinden saniyeleri sayarak beklemeye koyuldu. Şimdiye

kadar çoktan su yüzeyine çıkmaları gerekiyordu. Brynna, adamın yüzünü bir kez daha görebilmek için huzursuzca bekliyordu.

Saniyeler geçiyordu, Brynna daha fazla dayanamayacak duruma gelmişti. Tam o anda su yüzeyinde bir hareketlenme oldu ve çift bir gayzer misali su yüzeyine çıktı. Adam, sevgilisinin belinden tutmuş, ilk onu yukarı çıkartmıştı. Kadının ağzı ise, son nefesini alırcasına açılmıştı. Adamın kaslı kollarının arasında olan kadın, sevgilisinin vücudundan aşağı doğru kayarken gülümsüyordu.

Brynna, adamın yüzündeki saf tutkuyu görebiliyordu. Ah, evet kesinlikle görebiliyordu. O kadar ki, etraflarındaki su titreşiyor ve dışa doğru yayılıyordu. Adam, yüzünü kadınınkine yaklaştırdığında suratında geniş ve aç bir gülümseme vardı.

“Seni seviyorum.”

Bu sözler hem dudaklarından hem de gözlerinden okunacak kadar netti. Brynna hafifçe inledi ve bu sözlerin kendisine söylenmiş olmasını diledi.

Adam, sevgilisinin boynunu öptü ve göğüslerine doğru ateşten bir yol yarattı.

Brynna nefes almayı bırakmıştı.

Adam, bir kez daha suyun altında gözden kayboldu ve denizkızı, tıpkı adamın daha önce yaptığı gibi katıksız bir mutlulukla kafasını arkaya attı. Brynna dudaklarını ısırarak adamın suyun altında, kadının inleyip nefesini tutmasını ve ardından da çığlık atmasını sağlayacak ne yaptığını hayal etmeye çalıştı.

Yeniden yüzeye çıktığında sarı saçlı kadının arkasındaydı. Kollarını kadının göğsüne doladı ve kulağına, onu gü-

neş gibi ışıldayan bir biçimde gülümsetecek şeyler fısıldadı. Ardından kadını hafifçe kaldırdı ve tekrar aşağı indirdi.

Neyse ki Brynna dudaklarından dökülmek üzere olan iniltiyi bastırabilmişti. Adamın içinde yarattığı ateş bastırılabilir türden değildi ve Brynna bunu asla unutmayacağını biliyordu.

Birinci Bölüm

1065, KIŞA DOĞRU

Brynna, yatağının etrafında dolaşıp duruyor, geçtiği yerleri aşındırıyordu. Buna bir saniye daha sabredemeyeceğini hissettiği an ellerini dizlerine vurdu ve sıkıca kapatılmış dudaklarıyla somurtkan yüzünü hizmetçisine çevirdi.

“Bu kadar gecikmelerinin sebebi ne olabilir ki?”

Alysia, yatağın ucundan hanımını izliyordu. Kafasını iki yana salladı, tek bir kelime dahi etmeye çekiniyordu. Leydi Brynna, ara sıra ateşten bile kızgın bir öfkeye sahip olmasına rağmen çoğunlukla iyi kalpli bir kadındı. Ama bugün, o nadir günlerden biri yaşanıyor. Yine de Alysia, hanımını hiç bu denli sinirli görmemişti çünkü leydinin babası Lord Richard Dumont savaştan yenik döndükten sonra hayatlarında çok şey değişmişti. Alysia, hanımının tek isteğinin

babasının sağ salim eve dönmesi olduğunu biliyordu fakat şu Normandıyalı korkunç adam lordu yenmişti. Bu olay Avarloch'ta yaşayan herkesi dehşete düşürmüştü çünkü bugüne kadar Lord Richard'ı yenebilen kimse çıkmamıştı. Orada yaşayan herkesin hayatı Lord Brand Risande'nin gelişiyile değişecekti. Savaşın galibi, kalesini ve Lord Richard'ın unvanını almaya gelecekti. Normandıyalı bir lordun Avarloch'a hükmetmesinden daha da kötüsü, onun birinin ihaneti sonucu savaşı kazandığına dair söylentilerdi. Bu kara şövalyenin kalbinin katılışp zalim birine dönüşmesiyle ilgili söylentiler en kuzeydeki Aberdeen'e kadar ulaşmıştı. Zavallı Alysia, gecelerinin çoğunu diğer hizmetçi ve köylülerle birlikte, Lord Richard ve Leydi Brynna istenmeyen bir valiz misali kapının önüne konduklarında kendi başlarına gelebilecekleri konuşarak geçiriyordu. Bütün bunlara rağmen Brynna endişelenmemişti. Yalnızca günden güne daha da sinirleniyor, hangi aşağılık kalesine yerleşirse yerleşsin evini asla terk etmeyeceğine dair yeminler ediyordu. Anglosakson soylularından oluşan bir konsey Lord Richard'la konuşmak için bu sabah kaleye ulaşmış ve Brynna'nın toplantıya katılmasını yasaklamışlardı. Brynna lanetler okuyup esmer hizmetçisini yerinden zıplatacak suçlamalarda bulunurken, Alysia günün büyük bir bölümünü sessizce oturarak geçirdi.

“Bu hainlik Alysia,” dedi Brynna burnundan soluyarak. “Kralımız, ki kendisi de bir Sakson'dur, babamın arkasından iş çevirdi.”

“Ama bunu neden yapsın ki?” diye sordu Alysia.

“Çünkü babam, Kral Edward'ın İngiltere'yi yönetme şekline karşı duyduğu hoşnutsuzluğu dile getirmek için

kiliseye gitti. Edward beceriksizin teki ve bu ülkenin kaderinin çoğunu eniştésinin, yani Wessex’li Harold’ın ellerine bıraktı.” Brynna’nın koyu kestane renkli saçları açık bırakılmış, alnından başlayarak arkada birleşen iki örgüyle tutturulmuştu. Kendine yarattığı yolda aniden döndüğünde yoğun dalgalar halinde salınan saçları organize elbisesinin bel kısmında toplanarak alevler saçarak parıladı. “Edward, babamın arkasında durmak yerine bu toprakları bir Normandiyalıya vermeyi seçecek kadar korkak bir adam.”

Alysia sessizliğini sürdürüyor, Brynna’nın ihanetten bahsettiğini dillendirmek bile istemiyordu. Avarloch’ta yaşayan hiç kimse bunu yapmazdı. Hanımı, tıpkı Lord Richard gibi çok sevilen biriydi.

“Şimdi babam topraklarını kaybetti ve benim geleceğim de neredeyse tanımadığım adamlardan oluşan bir konsey tarafından belirlenecek. Ama sana şu kadarını söyleyeyim,” dedi Brynna bir kez daha dönerken, “eğer o Normandiyalı domuz buraya gelip evimi alabileceğini düşünüyorsa, onu zalim bir sabah bekliyor demektir. Gözlerini yerlerinden söküp çıkaracağım. Yemin ederim ki yapacağım bunu!”

Alysia sesli bir şekilde yutkundu. Fazla ses çıkmamasına rağmen Brynna bunu duydu ve alevler saçan zümrüt gözleriyle hizmetçiye baktı.

“Ne var? O adi adamı öldürmemeli miyim yoksa?” diye sordu.

Alysia bir kez daha kafasını iki yana salladı. “B-ben hiçbir şey söylemedim leydim.”

“Sence evimi savaşmadan terk mi etmeliyim?”

Artık başka seçeneği kalmadığını anlayan Alysia bir şeyler söylemeye karar verdi. “B-belki de o kadar kötü biri

değildir,” diye kekeleydi Brynna’nın yatak örtüsüyle oynarken. “Onun çok yakışıklı, uzun ve güçlü olduğunu...”

“Bir dev kadar uzun olsa bile umurumda değil!” diye bağırdı Brynna. Alysia’nın korkuyla geri çekildiğini görünce sesini yumuşattı ve genç kızın önünde diz çöktü. “Bağışla beni Alysia. Sana karşı sesimi yükseltmek istemedim. Sadece... sadece...” Cümlesini tamamlayamadı; dudakları sert, düz bir çizgi halini almadan evvel titremişti.

Kapı açıldı ve babasının muhafızlarından biri kafasını içeri uzattı. “Şimdi aşağı inebilirsiniz leydim, konsey sizi bekliyor.”

Brynna, adamın babasının ihanete uğramasıyla hiçbir ilgisi olmamasına rağmen ona karanlık bir bakış attı ve ardından ayağa kalktı. “Teşekkürler Sör Martin.” Sesi aniden yumuşamış, yüzü, hissetmeyi arzu ettiği sakinlik maskesine bürünmüştü.

“Size ne olacak leydim,” diye sordu genç hizmetçi ellerini kucığında birleştirerek. Brynna kibarca gülümseyerek Alysia’ya baktı ve kızın elini tuttu. “Korkma, burada kalmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Sizi bırakmayacağım.”

Brynna büyük salona girdiğinde üzerinde bir kraliçenin asaleti ve zarafeti vardı ve bu durum babası Lord Richard Dumont’u son derece mutlu ediyordu. Bakışları kalabalık masanın ardından birleştiğinde babasına gülümsedi. Tanrı biliyor ya, babasını çok seviyordu. O, odadaki en yakışıklı adamdı ama masanın etrafında oturanlar kızartılmayı bekleyen domuzlara benzediği için bu pek bir şey ifade etmiyordu. Brynna yüzündeki gülümsemeyi, gördüğü her yüzle birlikte genişleterek odadakilere göz gezdirdi.

Kral Alfred zamanında kurulan bu konsey, krala danış-

manlık yapan soylulardan oluşuyordu. Onlar, kralın izniyle topraklar veriyor, adaleti temin ediyor, savaş ve barış gibi konulara karar veriyorlardı.

Lord Richard, kızı yaklaştığında oturduğu sandalyeden kalktı. Onun narin elini tuttu ve dudaklarına götürdü. “Gün ışığım,” diye fısıldayarak yanındaki sandalyeyi gösterdi.

Bryнна oturmadan önce Sör Nathan’ın yanında oturan amcasına baktı. Huysuz şövalye genç kızın sessizliğini onaylarcasına başını salladı.

“Sevgili yeğenim,” diye söze başladı amcası ve oturduğu yerde huzursuzlukla kıpırdandı. “Neden burada olduğumuzu biliyorsun.”

“Kaderime karar vermek için,” dedi Bryнна. Yüz ifadesi değişmemesine rağmen, orada bulunan herkese cehenneme gitmelerini söylemek için can atıyordu. Hiç kimse evini terk etmesi için onu zorlayamayacaktı.

“Keşke bu kadar olsa çocuğum,” dedi sessizce. “O zaman, baban senin için uygun bir evlilik ayarlayana kadar yeniden benim yanımda yaşamamı sağlardım.” Bu sözler üzerine Sör Nathan homurdandı ve Bryнна, dikkatini tekrar amcasına vermeden evvel onu kızdıracağını bildiği bir şekilde gülümsedi.

“Korkarım ki şu Normandiyalı, babanı yendiğinde kaderin de çizilmiş oldu.”

Bryнна kusursuz bir kavse sahip olan kaşını kaldırdı. “Ne demek istiyorsun amca?”

“Bryнна,” dedi babası. O an en zor olan şey, kızının gözlerinin içine bakmaktı ama bunu Bryнна’ya söyleyen kişi olmak istiyordu. O Normandiyalıya yenilmek hayati

boyunca asla unutmayaacağı bir şeydi ve her şey kendi hatasıydı. “Konsey bu toprakları Normandıyalılara vermeyi reddediyor.”

“Peki bu durumda ne yapabiliriz?” Brynna kafasını çevirdi ve kendine bakan yüzleri inceledi. “Kral, babamın bu Normandıyalıyla başka bir savaşa girmesine izin verir mi?”

“Hayır kızım,” dedi Richard kafasını iki yana sallayarak.

“Konsey, Normandıyalı savaşçının seninle evlenmesini talep ediyor. Sakson bir eş, bu toprakların kısmen de olsa Sakson yönetiminde kalmasının tek yolu.”

“Eş mi?” diye sordu Brynna neredeyse boğularak. Yüzündeki bütün kanın çekildiğini hissetti ve oda etrafında dönmeye başladığında kendini toplamak için bütün gücünü kullandı.

“Ama ben...”

“On dokuz yaşındasın Brynna,” diye hatırlattı amcası. “Bir leydinin evlenmesi gereken yaşı geçtin.”

Brynna evlenmeye, birinin eşi olmaya hazır değildi. Savaşta babasını yenen birinin karısı olmak istemiyordu. O Normandıyalıdan şimdiden nefret ediyordu. Cehennem zebanilerinin onu almasını isterken ona nasıl saygı duyacak ve ona itaat edecekti ki? İtiraz etmek istiyordu fakat ağzını açtığı anda çıkarabildiği tek ses bir inilti oldu. Bunun, Avarloch’ta kalmanın tek yolu olduğunu fark etmişti.

“Kral, Dük William’la olan yakınlığından ötürü Normandıyalıların tarafında yer alıyor,” diye açıkladı durumu amcası. Yine de bu görevden hoşnutsuzluk duyduğu aşikârdı. Yeğeni, erkeklerle dolu bir masada oturup politika konuşmak yerine nakış yapıyor olmalıydı. “Lord Brand Risande evlenmek istemiyor ama kral bu konuda Dük